

Sygn. akt VII U 47/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 marca 2018 r.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy
i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Zbigniew Szczuka

Protokolant: st. sekr. sądowy Maria Nalewczyńska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 21 marca 2018 r. w Warszawie

sprawy A. W.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych(...)Oddział w W.

o rentę socjalną

na skutek odwołania A. W.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych(...)Oddział w W.

z dnia 30 listopada 2016 r. znak: (...)

1. oddala odwołanie;

2. przyznaje pełnomocnikowi radcy prawnemu R. K. Radcy Prawnego Al. (...) lok. 107 (...)-(...) W. kwotę 180 zł (słownie: sto osiemdziesiąt) powiększoną o stawkę podatku VAT tytułem zwrotu kosztów pomocy prawnej z urzędu, którą to kwotę wypłacić ze środków Skarbu Państwa - Kasy Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie.

UZASADNIENIE

A. W. w dniu 29 grudnia 2016 r. złożyła odwołanie za pośrednictwem Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. do Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w W. od decyzji z dnia 30 listopada 2016 r., znak: (...)na mocy której odmówiono jej prawa do renty socjalnej. Ubezpieczona zarzuciła zaskarżonej decyzji błąd w orzeczeniach lekarza orzecznika z dnia 20 października 2016 r. oraz Komisji Lekarskiej z dnia 25 listopada 2016 r. polegający na uznaniu, że nie jest całkowicie niezdolna do pracy. Odwołująca wskazała, że oba organy wydały decyzję odmowną w sprawie przyznania prawa do renty socjalnej, podczas gdy jej stan zdrowia, oraz choroba, z którą się urodziła kwalifikują ją do uznania za całkowicie niezdolną do pracy (k. 2-5 a. s.).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych(...) Oddział w W. w odpowiedzi

na odwołanie z dnia 12 stycznia 2017 r. wniósł o jego oddalenie na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. W uzasadnieniu organ rentowy podniósł, że Komisja Lekarska ZUS nie uznała ubezpieczonej za niezdolną do pracy. W związku z tym w ocenie Oddziału odwołująca nie spełniła wszystkich przesłanek prawnych do nabycia prawa do renty socjalnej (k. 6 a. s.).

Sąd w postanowieniu z dnia 17 marca 2017 r. dopuścił dowód z opinii biegłych sądowych lekarzy specjalistów neurologa, hematologa i reumatologa celem ustalenia, czy odwołująca jest całkowicie niezdolna do pracy zarobkowej,

czy jest to niezdolność trwała czy okresowa, a jeżeli okresowa, to na jaki okres oraz, czy naruszenie sprawności organizmu powstało przed ukończeniem 18-tego roku życia, w trakcie nauki w szkole wyższej przed ukończeniem 25 roku życia, czy w trakcie studiów doktoranckich lub aspirantury naukowej (k. 26 a. s.).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

A. W. w dniu 12 maja 2016 r. złożyła do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. wniosek o rentę socjalną (k. 1 a. r.).

Powyższe skutkowało zainicjowaniem postępowania administracyjnego przed organem rentowym. Ubezpieczona została skierowana na badanie do lekarza orzecznika ZUS, który w dniu 20 października 2016 r. wydał orzeczenie stwierdzające, że odwołująca nie jest całkowicie niezdolna do pracy (k. 9 a. r.).

Na podstawie orzeczenia lekarza orzecznika ZUS, organ rentowy wydał decyzję z dnia 8 listopada 2016 r., znak: (...) odmawiającą przyznania renty socjalnej (k. 10 a. r.).

Na skutek sprzeciwu odwołującej, sprawa trafiła do Komisji Lekarskiej ZUS, która orzeczeniem z dnia 25 listopada 2016 r. podtrzymała stanowisko wyrażone przez lekarza orzecznika ZUS, zgodnie z którym uznano, że badana nie jest całkowicie niezdolna do pracy (k. 11 a. r.).

W oparciu o orzeczenie Komisji Lekarskiej ZUS organ rentowy wydał zaskarżoną decyzję w dniu 30 listopada 2016 r., znak: (...) którą odmówił ubezpieczonej prawa do renty socjalnej. W uzasadnieniu decyzji Oddział podniósł, że odwołująca nie jest całkowicie niezdolna do pracy, co potwierdziła opinia wydana przez Komisję Lekarską ZUS (k. 12 a. r.).

Na podstawie opinii biegłych sądowych Sąd ustalił, że u odwołującej rozpoznano:

- w zakresie reumatologicznym młodzieńcze idiopatyczne zapalenie stawów w okresie umiarkowanej aktywności klinicznej i laboratoryjnej, mózgowe porażenie dziecięce oraz otyłość patologiczna. Na podstawie całości obrazu, stwierdzono, że istniejące dysfunkcje nie są podstawą do uznania całkowitej niezdolności do pracy z przyczyn reumatologicznych. Przewlekła choroba może okresowo ulegać zaostrzeniu, ale sama w sobie wymaga jedynie leczenia farmakologicznego i okresowej rehabilitacji (k. 35-36 a. s.);

- w zakresie neurologicznym mózgowe porażenie dziecięce w wywiadzie, rozwój umysłowy w granicach normy, zespół bólowy kręgosłupa szyjnego i lędźwiowo-krzyżowego w przebiegu zmian zwyrodnieniowych i dyskopatycznych bez powikłań neurologicznych, skoliozę kręgosłupa, młodzieńcze idiopatyczne zapalenie stawów w wywiadzie i otyłość patologiczna. Stwierdzono brak całkowitej niezdolności do pracy. Naruszenie sprawności organizmu ubezpieczonej w postaci dysfunkcji narządu ruchu, tj. śladowego niedowładu połowiczego lewostronnego sprowadza co najwyżej częściową trwałą niezdolność do pracy (k. 48-49 a. s.);

- w zakresie hematologicznym gammadatię monoklonalną o nieustalonym znaczeniu (...) w wywiadzie. Stwierdzono, że ubezpieczona jest osobą chorą, wymagającą specjalistycznego leczenia, jednak stopień zaawansowania choroby określonej powyższym rozpoznaniem pozwala ubezpieczonej na podjęcie zatrudnienia zgodnie z posiadanymi kwalifikacjami zawodowymi i nie powoduje całkowitej niezdolności do pracy (k. 73 a. s.).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentacji medycznej zawartej w aktach sądowych, aktach rentowych ubezpieczonej, a także dowodów z opinii biegłych sądowych lekarzy specjalistów neurologa, hematologa i reumatologa. Autentyczność zgromadzonych dokumentów i ich zgodność z rzeczywistym stanem rzeczy nie budziła zastrzeżeń, w związku z tym Sąd uznał dokumenty za pełnowartościowy materiał dowodowy. Sąd jako materiał kluczowy dla rozstrzygnięcia sprawy uznał opinie powołanych biegłych sądowych, albowiem dowody te pozwoliły na dokładne określenie zakresu dysfunkcji, jakie występują w stanie zdrowia odwołującej. Z tego też powodu

ustalenia poczynione przez biegłych Sąd przyjął za własne, albowiem opinie wydane zostały w oparciu o obiektywne wyniki badań odwoływanej. Ponadto opinie są jasne, rzetelne oraz spójne i dokładnie odzwierciedlają stan zdrowia ubezpieczonej. Zdaniem Sądu dołączone do akt opinie sporządzone przez biegłych sądowego w sposób wyczerpujący opisują aktualny stan zdrowia odwoływanej, a ponadto są zrozumiałe, czytelne i wydane na podstawie dogłębnej analizy całej dokumentacji medycznej znajdującej się w aktach sprawy, w tym w aktach rentowych. Ponadto należy wskazać, że opinie nie zostały zakwestionowane przez strony procesu, zatem ich wnioski Sąd przyjął za własne.

W ocenie Sądu zgromadzony materiał dowodowy był wystarczający do wydania orzeczenia.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie A. W. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia 30 listopada 2016 r., znak: (...) jest niezasadne i podlega oddaleniu.

Zgodnie z art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 27 czerwca 2003 r. o rencie socjalnej (Dz. U. z 2013 r., poz. 982) zwanej dalej „ustawą” - renta socjalna przysługuje osobie pełnoletniej całkowicie niezdolnej do pracy z powodu naruszenia sprawności organizmu, które powstało: (1) przed ukończeniem 18. roku życia; (2) w trakcie nauki w szkole lub w szkole wyższej - przed ukończeniem 25. roku życia; (3) w trakcie studiów doktoranckich lub aspirantury naukowej.

Na podstawie art. 4 ust. 2 ustawy, osobie, która spełnia warunki określone w ust. 1, przysługuje: (1) renta socjalna stała - jeżeli całkowita niezdolność do pracy jest trwała; (2) renta socjalna okresowa - jeżeli całkowita niezdolność do pracy jest okresowa.

W myśl art. 5 ustawy, ustalenia całkowitej niezdolności do pracy dokonuje lekarz orzecznik Zakładu na zasadach i w trybie określonych w ustawie z dnia 17 grudnia 1998 r.

o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2016 r., poz. 887

z późn. zm.) zwanej dalej „ustawą emerytalną”. Przy tym Sąd zważył, że niezdolność

do pracy jest kategorią ubezpieczenia społecznego łączącą się z całkowitą lub częściową utratą zdolności do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu bez rokowania jej odzyskania po przekwalifikowaniu zgodnie z art. 12 ustawy emerytalnej. Przy ocenie stopnia i trwałości tej niezdolności oraz rokowania co do jej odzyskania uwzględnia się zarówno stopień naruszenia sprawności organizmu, możliwość przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji, jak i możliwość wykonywania pracy dotychczasowej lub podjęcia innej oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek

i predyspozycje psychofizyczne ubezpieczonego (por. w wyroku Sądu Najwyższego z dnia

28 stycznia 2004 r., sygn. akt II UK 222/03). Prawo do świadczenia w postaci renty socjalnej przysługuje zatem w wypadku wypełnienia przesłanek wynikających z art. 4 ust. 1 ustawy,

a w szczególności zaistnienie u badanego całkowitej niezdolności do pracy ustalonej w trybie przepisów ustawy emerytalnej.

W niniejszej sprawie kwestią sporną było ustalenie, czy ubezpieczona jest całkowicie niezdolna do pracy. Natomiast pozostałe przesłanki związane z prawem do świadczenia nie stanowiły przedmiotu sporu między stronami. Opierając się na opiniach powołanych

w sprawie biegłych sądowych specjalistów neurologa, hematologa i reumatologa Sąd zważył, że ubezpieczona nie jest całkowicie niezdolna do pracy. Należy wskazać, że odwołującą jest faktycznie osobą chorą, która wymaga specjalistycznego leczenia, jednak stopień zaawansowania chorób u niej rozpoznanych pozwala jej na podjęcie zatrudnienia zgodnie

z posiadanymi kwalifikacjami zawodowymi i nie powoduje całkowitej niezdolności do pracy. Sąd w trakcie postępowania dowodowego ustalił, że stan odwoływanej jest stabilny,

co powoduje, że nie jest ona całkowicie niezdolna do pracy. Ponadto treść oraz wnioski wynikające z opinii biegłych nie zostały zaskarżone przez strony postępowania, a wobec ich zgodności ze stanem faktycznym, Sąd uznał je za wiarygodne i rzetelne. W związku z powyższym Sąd doszedł do przekonania, że brak jest przesłanek oraz podstaw prawnych do przyznania prawa ubezpieczonej do renty socjalnej.

Z tych właśnie przyczyn Sąd na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. orzekł, jak w sentencji wyroku.

O kosztach postępowania Sąd orzekł w punkcie 2 wyroku na podstawie rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu z dnia 3 października 2016 r. (Dz. U. z 2016 r., poz. 1715).

Zarządzenie: odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi odwołującej.

MK